

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **K. F.** zastoupená JUDr. Petrou Carvanovou, advokátkou se sídlem Huťská 1383, Kladno, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2022, čj. MSP-155/2021-ODSK-OTC/12, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2022, čj. 18 A 16/2022-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **4 114 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Petry Carvanové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud se v dané věci zabývá využitelností předchozí judikatury týkající se běhu lhůty pro podání žádosti o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti. Spor je konkrétně veden o to, zda tato lhůta začala běžet až okamžikem nabytí zletilosti oběti.

I. Vymezení věci

[2] Žalobkyně se stala v době, kdy byla nezletilá, obětí trestného činu. Žádostí ze dne 4. 10. 2021 se domáhala poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti ve formě paušální částky 50 000 Kč podle zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů (zákon o obětech trestných činů). Trpí totiž posttraumatickou stresovou poruchou jako následkem trestného činu, který dle rozsudku Městského soudu v Praze ze

dne 26. 8. 2021, sp. zn. 1 T 1/2021, trval nejméně od října 2018 do 14. 6. 2019. Žalobkyně plně svéprávnosti nabyla zletilostí, a to dne 16. 10. 2020.

[3] Žalovaný žádost žalobkyně zamítl rozhodnutím ze dne 15. 2. 2022, čj. MSP-155/2021-ODSK-OTC/12. Vyšel z toho, že žalobkyně je oprávněnou osobou, protože je obětí trestného činu a pachatel jí způsobil těžkou újmu na zdraví. Splňuje tedy znaky oběti dle § 24 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů. Žádost ovšem podala opožděně. Zákon v § 30 odst. 2 stanoví dvouletou subjektivní lhůtu k podání žádosti. Žalobkyně podala trestní oznámení dne 14. 6. 2019 a žádost byla doručena žalovanému až dne 4. 10. 2021. Právo žalobkyně na peněžitou pomoc by zaniklo, i kdyby se žalovaný přiklonil k závěru, že žalobkyně nevěděla o své újmě v podobě psychických potíží v době, kdy podávala trestní oznámení. Podle žalovaného za moment zjištění újmy může být považován také znalecký posudek ze dne 10. 8. 2019, ze kterého jasné vyplývá zjištěná újma, kterou žalobkyně popsala v rámci psychologického vyšetření. V takovém případě dvouletá zákonná lhůta uběhla již dne 10. 8. 2021. I když zákon stanoví kromě subjektivní lhůty taky pětiletou objektivní lhůtu, tyto lhůty běží nezávisle na sobě.

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Nesouhlasila se závěrem žalovaného o zániku jejího nároku z důvodu uplynutí dvouleté subjektivní lhůty pro uplatnění práva. Žalovaný věděl, že k trestné činnosti došlo v době, kdy byla stále nezletilá a nebyla schopna objektivně posoudit, zda a jaká újma jí ve skutečnosti vznikla. I přes znalost rozsudku NSS ze dne 8. 10. 2021, čj. 5 As 189/2020-61, žalovaný rozhodl vadně a v rozporu s účelem zákona o obětech trestných činů.

[5] Městský soud shora označeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Za stěžejní považoval shora označený rozsudek Nejvyššího správního soudu. Plně se ztotožnil se závěry tam uvedenými, které jsou použitelné na situaci žalobkyně, a odkázal na ně. Na počítání hmotněprávních lhůt podle zákona o obětech trestných činů se subsidiárně aplikuje občanský zákoník. Zdůraznil, že je možné subsidiárně použít normy soukromého práva tam, kde veřejnoprávní úprava chybí nebo je kusá, a kde nelze dospět k rozumnému závěr, že neexistence úpravy má svůj samostatný smysl či účel. Městský soud tudíž dospěl k závěru, že dle § 622 ve spojení s § 654 odst. 2 občanského zákoníku a § 37 zákona o obětech trestných činů může subjektivní prekluzivní lhůta začít běžet až po okamžiku nabytí zletilosti, a tedy i plně svéprávnosti oběti trestného činu (dítěte). Podle městského soudu mohla dvouletá subjektivní prekluzivní lhůta k uplatnění práva na peněžitou pomoc započít v dané věci nejdříve 16. 10. 2020, tedy v den, kdy žalobkyně nabyla zletilosti. K jejímu marnému uplynutí (a tedy k zániku tohoto práva) by došlo teprve dne 16. 10. 2022. Žalobkyně podala žádost dne 4. 10. 2021, tedy včas. Nad rámec nutného odůvodnění městský soud dodal, že i kdyby počátek běhu lhůty nebyl navázán na dosažení zletilosti žalobkyně, není posouzení počátku běhu této lhůty správné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[6] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítá nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky (ne)uplynutí dvouleté zákonné subjektivní prekluzivní lhůty. Vedle toho se vymezuje i vůči závěru soudu, podle něhož i kdyby se zde neaplikoval občanský zákoník, stěžovatel nesprávně stanovil počátek běhu lhůty.

pokračování

[7] Stěžovatel za zásadní právní vadu považuje odpověď na otázku, zda je možné uvažovat o subsidiární aplikaci obecného právního předpisu (občanského zákoníku) za situace, kdy speciální právní předpis (zákon o obětech trestných činů) stanoví vlastní úpravu. Zákon o obětech trestných činů upravuje institut prekluze a jasně, konkrétně a speciálně stanoví i počátek běhu subjektivní a objektivní prekluzivní lhůty. Výklad městského soudu v napadaném rozhodnutí i v judikatuře NSS (již zmíněný rozsudek čj. 5 As 189/2020-61 či rozsudek ze dne 29. 1. 2019, čj. 9 As 423/2018-29) je v rozporu s úmyslem a záměrem zákonodárce. Peněžitá pomoc obětem trestné činnosti je svěbytný veřejnoprávní nárok vůči státu, který nelze ztotožňovat se soukromoprávním nárokem na náhradu škody. Má řešit zhoršenou sociální situaci způsobenou trestným činem. Pokud by bylo úmyslem zákonodárce pro některou ze skupin obětí trestné činnosti (oprávněných žadatelů dle § 24 odst. 1 zákona o obětech trestných činů) upravit počátek běhu či délku prekluzivní lhůty odlišně od ostatních obětí (oprávněných žadatelů), pak by tento svůj úmysl jednoznačně vyjádřil v § 30 téhož zákona. Koneckonců zákonodárce tak učinil novelou provedenou zákonem č. 130/2022 Sb., kterým vtělil do tohoto zákona novou (speciální) právní úpravu počátku běhu prekluzivních lhůt pro skupinu nezletilých obětí trestné činnosti proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti. Kdyby byly závěry městského soudu a Nejvyššího správního soudu správné, pak by bylo přijetí novely znění § 30 odst. 2 speciálního zákona o obětech trestných činů zcela nadbytečné a od počátku obsoletní. Tak tomu však není, jak vyplývá z jasného, zcela srozumitelného a jednoznačného odůvodnění, s nímž zákonodárce změnu tohoto ustanovení přijal.

[8] Podle stěžovatele tak městský soud, a před ním i Nejvyšší správní soud, na jehož právní závěry městský soud navazuje, ignoroval výslovné a jednoznačné znění speciálního zákona o obětech trestných činů a uzurpoval si pravomoc, která přísluší pouze zákonodárci. Tím hrubě porušil a překročil hranice moci soudní, narušil mantinely oddělující moc zákonodárnou, výkonnou a soudní a ignoroval i některé základní zásady, na nichž právní řád v ČR stojí.

[9] Stěžovatel se neztotožnil ani se závěrem městského soudu ohledně počátku běhu lhůty učiněným nad rámec nutného odůvodnění. Podle stěžovatele je podstatné, kdy na sobě oběť poprvé zaregistrovala příznaky újmy. Případná pozdější diagnostika toho, o jakou psychickou újmu se ve smyslu konkrétní psychické poruchy jednalo, již na této vědomosti nemůže ničeho změnit.

[10] Žalobkyně považuje rozhodnutí městského soudu za věcně správné a respektující judikaturu vyššího soudu, morální zásady a hodnoty, včetně zákazu diskriminace. Městský soud správně došel k závěru, že na její situaci se subsidiárně uplatní ustanovení občanského zákoníku. I když je zákon o obětech trestných činů *lex specialis*, otázku nezletilých dětí neupravuje. Na tom nic nemění ani zmíněná novela. Podle žalobkyně tato právní úprava pouze reagovala na ryze formalistický výklad správních orgánů. Stěžovateli tento postup celá léta procházel, protože v pozici protistrany byly zpravidla oběti ve složitější finanční situaci nebo zcela nemajetné, a přístup k soudu jim byl fakticky zamezen. Poté, co se ukázalo, jaký postup správní orgány volí ke skupině nejzranitelnějších obětí, zákonodárce upřesnil znění § 30 odst. 2 zákona o obětech trestných činů tak, aby ho správní orgány nemohly vykládat v rozporu se smyslem zákona. Pokud by soud stížnosti vyhověl, došlo by k naprosto absurdní situaci, kdy skupina zvláště zranitelných osob může dnes o peněžitou pomoc požádat kdykoli nejpozději do 2 let od nabytí zletilosti, ovšem žalobkyni by byla taková možnost odepřena.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel se v kasační stížnosti vymezuje vůči závěrům rozsudku městského soudu, zejména však vůči již shora zmiňovanému rozsudku NSS čj. 5 As 189/2020-61, ze kterého nyní napadený rozsudek vychází. Stěžejním argumentem stěžovatele je, že výklad umožňující subsidiární aplikaci občanského zákoníku (podle něhož se staví počátek běhu prekluzivní lhůty do okamžiku nabytí zletilosti oběti trestného činu) je v rozporu s úmyslem zákonodárce, nerespektuje smysl institutu peněžité pomoci obětem trestného činu a ve svém důsledku narušuje princip dělby moci.

[14] Výše citovaný rozsudek pátého senátu Nejvyššího správního soudu se zabývá totožnou právní otázkou pro řešení situace skutkově obdobné té, ve které se nachází žalobkyně v nynějším případě. V obou případech se jedná o oběti trestných činů, které v době spáchání trestného činu byly nezletilé. Oběma obětem byla diagnostikována posttraumatická stresová porucha jako následek daného trestného činu. Obě podaly žádost o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti, které nebylo vyhověno z důvodu opožděnosti. Nejvyšší správní soud dospěl v odkazovaném rozsudku k závěru, že zejména vzhledem ke specifické povaze ochrany práv obětí trestných činů, a to především nezletilých obětí, je třeba zvolit autonomní výklad vztahu mezi § 654 odst. 2 a § 622 občanského zákoníku, pokud jde o počátek běhu prekluzivních lhůt dle § 30 odst. 2 zákona o obětech trestných činů právě v případě nezletilých obětí. Uzavřel, že počátek běhu této lhůty se staví do okamžiku zletilosti oběti. Lze dodat, že toto ustanovení aplikoval ve znění účinném do 27. 6. 2022 (tedy ve znění relevantním i pro věc nyní projednávanou), podle něhož *žádost o poskytnutí peněžité pomoci lze podat u ministerstva nejpozději do 2 let ode dne, kdy se oběť dozvěděla o újmě způsobené trestným činem, nejpozději však do 5 let od spáchání trestného činu, jinak právo zaniká.*

[15] Stěžovatel tedy fakticky požaduje, aby Nejvyšší správní soud došel ve skutkově a právně obdobném případě k odlišnému právnímu závěru. K tomu lze předně uvést, že pokud by se s takovým náhledem stěžovatele osmý senát ztotožnil, mohl by postupovat jedinečně podle § 17 s. ř. s., podle něhož *dospěl-li senát Nejvyššího správního soudu při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, postoupí věc k rozhodnutí rozšířenému senátu.* Smyslem citovaného ustanovení je zajistit jednotnou a předvídatelnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, což prakticky znamená, že ve skutkově a právně obdobných případech mají jednotlivé senáty tohoto soudu dospívat ke stejným právním závěrům. Uvedená zásada je nepochybně jednou ze základních zásad fungování právního státu, neboť, ve svých důsledcích, představuje konkretizaci zákazu jurisdikční libovůle a provedení principu rovnosti (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 11. 1. 2006, čj. 2 Afs 66/2004-53, 1833/2009 Sb. NSS). Jak v této souvislosti plyne z judikatury Ústavního soudu (nález ze dne 18. 4. 2007, sp. zn. IV. ÚS 613/06) změna rozhodovací soudní praxe, zvláště jde-li o praxi nejvyšší soudní instance povoláné i k sjednocování judikatury nižších soudů, je jevem ve své podstatě nežádoucím, neboť takovouto změnou je zjevně narušen jeden z principů

pokračování

demokratického právního státu, a to princip předvídatelnosti soudního rozhodování. To je prioritním důvodem, proč platná právní úprava předepisuje pro soudy nejvyšších instancí zvláštní a závazná pravidla přijímání rozhodnutí v situacích, kdy jimi má být jejich dosavadní judikatura překonána. Dokonce i kdyby takovéto procedury nebyly pro uvedené případy pozitivním právem zakotveny, nic by to neměnilo na povinnosti soudů přistupovat ke změně judikatury nejen opatrně a zdrženlivě (tj. výlučně v nezbytných případech opodstatňujících překročení principu předvídatelnosti), ale též s důkladným odůvodněním takového postupu; jeho součástí nezbytně by mělo být přesvědčivé vysvětlení toho, proč, vzor očekávání respektu k dosavadní rozhodovací praxi, bylo rozhodnuto jinak.

[16] Právní názor vyslovený dříve Nejvyšším správním soudem samozřejmě může být měněn. Jak nicméně plyne již z výše uvedeného, vyžaduje to zvláštní procesní postup, pro který pak především musí existovat přesvědčivé důvody (srov. též rozsudek NSS z 8. 1. 2009, čj. 1 Afs 140/2008-77, 1792/2009 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu NSS ze 17. 9. 2019, čj. 1 As 436/2017-48, 3931/2019 Sb. NSS). Aby bylo možno o takovém postupu uvažovat, musí stěžovatel předně tvrdit nové argumenty, které Nejvyšší správní soud v dosavadní judikatuře nevzal v potaz (rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2023, čj. 8 Afs 80/2022-40, bod 15.). Takové argumenty musí reagovat na důvody, na kterých jsou závěry předchozí judikatury postaveny, a musí nad nimi převážet.

[17] Stěžovatel kromě setrvávání na svém původním názoru, který již vyjádřil v řízení dříve vedeném před pátým senátem tohoto soudu, nyní nově předestřel argumentaci, podle níž je z odůvodnění novely zákona o obětech trestných činů provedené zákonem č. 130/2022 Sb. zjevné, že zákonodárce nikdy neměl úmysl upravit odlišně běh prekluzivních lhůt u nezletilých obětí. Na to pak navazuje další argument stěžovatele, podle něhož pátý senát a následně i městský soud svým rozhodnutím narušil dělbu moci a konal *ultra vires*. Ani jeden z těchto argumentů však nepovažuje Nejvyšší správní soud za dostatečně silný k tomu, aby překonal již dříve vyjádřený právní názor.

[18] Jde-li o zmíněnou novelu zákona o obětech trestných činů (provedenou zákonem č. 130/2022 Sb.), ta výslovně upravuje stavení subjektivní lhůty do okamžiku nabytí zletilosti oběti trestného činu, ovšem pouze ve vztahu k obětem trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti. Tato novela nicméně nabyla účinnosti až 28. 6. 2022, tedy až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele i nyní napadeného rozsudku městského soudu. Otázka, jestli takovou speciální úpravou zamýšlel zákonodárce vyloučit subsidiární aplikaci občanského zákoníku, je proto pro účely nynější věci otázkou pouze teoretickou (akademickou), protože tato úprava na nynější případ nedopadá. Není vyloučeno, že se jí budou zabývat soudy v budoucnu při výkladu této (pozměněné) právní úpravy, nicméně v nynější věci ji Nejvyššímu správnímu soudu vykládat nepřisluší. Na základě později provedené novely zákona pak ani není možné *ex post* zpochybňovat předchozí závěry judikatury a dovozovat záměr předešlého zákonodárce. Ostatně právě i skutečnost, že nyní účinná právní úprava se již liší od té, která byla v projednávané věci aplikována, nepřispívá potřebě změny dříve zaujatého právního názoru prostřednictvím rozšířeného senátu.

[19] Ve vztahu k otázce respektování principu dělby moci lze přisvědčit stěžovateli, že tento princip je jedním ze základních materiálních aspektů právního státu. V tomto směru ovšem nelze se stěžovatelem souhlasit v tom, by předchozím výkladem Nejvyššího správního soudu (na který městský soud navázal) k porušení dělby moci došlo.

[20] Jde-li o dílčí argumenty, na základě kterých narušení dělby moci stěžovatel dovozuje, je třeba předně připomenout, že s jeho argumentací spočívající v nemožnosti subsidiární aplikace občanského zákoníku z důvodu dostatečné speciální úpravy, odlišnosti prekluzivních a promlčecích lhůt, či specifické veřejnoprávní povahy institutu pomoci obětem trestných činů podle daného zákona se pátý senát Nejvyššího správního soudu ve výše zmiňovaném rozsudku již podrobně vypořádal. V rozsáhlém odůvodnění vysvětlil, proč je s ohledem na specifické postavení dítěte jako oběti trestného činu [§ 2 odst. 4 písm. a) zákona o obětech trestných činů] nezbytné subsidiárně aplikovat ustanovení občanského zákoníku. Považoval za nevyhnutné zahrnout mezi ustanovení týkající se běhu promlčecích lhůt, která obdobně platí také pro prekluzivní lhůty pro podání žádosti o peněžitou pomoc, nejen § 645 občanského zákoníku, ale i § 622 občanského zákoníku, byť je obsažen v jiném pododdíle úpravy promlčení v občanském zákoníku. Jak především zdůraznil (bod 81. odkazovaného rozsudku) opačný výklad, který by dokonce znemožňoval použití jakéhokoli ustanovení občanského zákoníku, které se týká počátku běhu promlčecích lhůt, by vylučoval z použití i § 645 občanského zákoníku, což by znamenalo, že by prekluzivní lhůty pro podání žádosti o peněžitou pomoc počaly běžet i u nezletilé či jiné nesvéprávné oběti trestného činu, která není řádně zastoupena zákonným zástupcem či opatrovníkem. V takovém případě by došlo k naprostému popření smyslu peněžitě pomoci oběti, neboť by nikdy nemusela dostat příležitost žádost vůbec podat. Lze dodat, že Nejvyšší správní soud v daném rozsudku zohlednil i smysl vykládané právní úpravy a zabýval se i úmyslem zákonodárce.

[21] Přehlédnout pak nelze ani to, že se pátý senát v odůvodnění odkazovaného rozsudku podrobně zabýval mimo jiné i závazky plynoucími ze sekundárního práva EU, konkrétně ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU ze dne 25. 10. 2012, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu a kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV (viz bod 83. a násl.). Dle čl. 1 odst. 2 uvedené směrnice mají členské státy povinnost v první řadě zohlednit nejvlastnější zájmy dítěte a posuzovat je individuálně. Musí převážet citlivý přístup k dítěti při řádném zohlednění věku, vyspělosti, názorů, potřeb a obav dítěte. Dítě a nositel rodičovské zodpovědnosti či jiný právní zástupce jsou informováni o všech opatřeních nebo právech, která jsou zvláště zaměřena na děti. Dle čl. 22 odst. 4 téže směrnice se pak u dětských obětí předpokládá, že mají potřebu zvláštní ochrany v trestním řízení. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu v návaznosti na výše uvedené dospěl k závěru, že jedině jím zvolený (a výše popsany) výklad odpovídá závazkům ČR vyplývajícím z práva EU (tedy je eurokonformní). Na tuto část odůvodnění rozsudku pátého senátu, kterou je nutno považovat za zásadní jak z hlediska její relevance, tak z hlediska jejího rozsahu stěžovatel v nyní uplatněné kasační stížnosti nijak (ani nepřímou) nereaguje a tento aspekt argumentace zcela pominul.

[22] S ohledem na výše uvedené tedy lze mít za to, že pátý senát subsidiární aplikací ustanovení občanského zákoníku v odkazovaném případě nevykročil z mezí svěřených moci soudní a neporušil princip dělby moci. Svým postupem s využitím analogie vyplnil otevřenou teleologickou mezeru v zákoně o obětech trestných činů. Ta se projevuje tak, že argumenty objektivně teleologického výkladu, které jsou relevantní pro příslušné ustanovení, platí i pro skutkové stavy, které nelze podřadit pod nejširší jazykový význam tohoto ustanovení, což vytváří protiplánovou neúplnost zákona (viz MELZER, F.: *Metodologie nalézání práva: Úvod do právní argumentace*. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2011, s. 230–321). Nejvyšší správní soud s využitím analogie tuto mezeru vyplnil, což je jeden

pokračování

z legitimních nástrojů soudního výkladu práva. Ani tato část nyní uplatněné kasační argumentace není důvodná.

[23] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchylovat se od svého již dříve zaujatého závěru, podle něhož sporná lhůta mohla začít běžet až od nabytí zletilosti, a tedy i plné svéprávnosti žalobkyně, je již bezpředmětné zkoumat, k jakému okamžiku si případně žalobkyně mohla v době před nabytím zletilosti v plném rozsahu uvědomit újmu jí způsobenou trestným činem. Městský soud se ostatně touto otázkou v odůvodnění napadeného rozsudku zabýval pouze nad rámec nutného odůvodnění.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Žádná z uplatněných kasačních námitek tedy není s ohledem na výše uvedené důvodná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalobkyni se přiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti spočívajících v odměně její zástupkyně za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 3 100 Kč a náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Odměnu (zvýšenou o 21 % DPH v částce 714 Kč) v celkové výši 4 114 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. února 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu